

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ
ΓΕΩΠΟΝΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΕΡΠΙΝΗΣ ΥΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ ΚΡΗΤΗΣ
ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ
ΤΕΥΧΟΣ Β΄.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ		<p>Οὐδεμία αἰτήσις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητοῦ, λαμβάνεται ὑπ' ὄφιν, ἂν δὲν συνοδῆται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.</p> <p style="text-align: center;">¶</p> <p>Πᾶσα ἐπιστολή ἢ ἀποστολή διενθύνεται:</p> <p style="text-align: center;">ΚΡΗΤΙΟΝ</p> <p style="text-align: center;">Γ. Χ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΝ</p> <p style="text-align: center;">ΓΕΩΠΟΝΟΝ</p> <p style="text-align: center;">ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ (CANDIE CRÈTE)</p>
<p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησά ... Δραχμ. 3.—</p> <p>» ἑξάμηνος 2.—</p> <p>Ἐξωτερικοῦ ἔτησά ... Φρ. 3.50</p> <p style="text-align: center;">ΜΕΤΑ ΤΩΝ „ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ“</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησά ... Δραχ. 5.—</p> <p>» ἑξάμηνος 3.—</p> <p>Ἐξωτερικοῦ ἔτησά ... Φρ. 6.—</p>		

ΑΝΑΓΝΩΣΑΤΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ   ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΛΛΑΣ-ΚΡΗΤΗ
ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ ΦΙΛΗΜΑ
ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΕΛΜΑΤΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΛΣΚΗΣΕΙΣ
ΞΕΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΗΣΙΣ
ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΠΟΗΣΙΣ
ΛΙΓΑ ΛΙΓΉ ΟΛΑ

ΕΛΛΑΣ-ΚΡΗΤΗ

Σε σένα που πρωτάναψες βαθιά μεσ' τήν ψυχή μου, μιά φλόγα άσβεστη, τρανή, πατρίδα μου μεγάλη, σε σένα που πρωτάναψες βαθιά μεσ' τήν καρδιά μου μι' άγάπη που δε σβύνεται — σ'ν τήν τρανή σου δόξα, σε σένα που ή λύρα μου με τής καρδιάς τ'ό χέρι, γλυκά σου έτραγουδησε τόν πρώτον της σκοπό, σε σένανε πατρίδα μου τ' άγέρι θά σου φέρη και τούτο τ'ό τραγούδισμα γλυκά που θά σου είπω.... — Ξεχύσατε τ'ά μύρα σας παρθένα γιασεριά. Φούλια λευκά παρθενικά κρινάκια του άγρου, κήποι με τ'ά τριαντάφυλλα τ'ά λευκοφορεμένα και λουλουδάκια του άγρου άγνά και μυρωμένα, ξεχύσατε τ'ό μύρο σας βαθιά μεσ' τήν καρδιά μου, που μυροδόχη θά γενή άπ' τ'ό τραγούδιμά μου.... Μιά μυροδόχη θά γενή σε σένα για νά φέρη, ξανθόμαλλη πατρίδα μου όλες τές ευωδιές της, και με τ'ό χέρι τής καρδιάς ή λύρα θά σου παίξη τή δόξα τήν άμάραντη, και τήν άγνή ώμορφιά σου...

Όπου κι' αν στρέψω τή ματιά έσένα θ' άντικρύσω πατρίδα όνειροφάνταστη Έλλάδα μου μεγάλη.... Πάντα έμπρός μου σε θωρώ.... τρανή βασιλοπούλα, πώχεις τ'ά μάτια τ' ουρανού, κι' όλες τής γής τ'ά κάλλη.... Σε βλέπω μεσ' τή θάλασσα τή γαλαζοθαμμένη, με τ'ά μαλλιά σου ξέπλεγα π' άέρας τ'ά σκορπίζει, κοντά με τόν Κανάρη σου, κοντά με τόν Μιαούλη, με τ'ά θαλασσοπούλια σου που ή δόξα τ'ά στολίζει.... Σε βλέπω μεσ' τόν ύπνο μου, σε βλέπω στ' όνειρό μου, — κι' είναι ή χαρά μου άφραστη που σ' έχω στ'ό πλευρό μου.... Σε βλέπω μέσα σ'της νυχτιάς τ'ό μαύρο μεγαλείο, νά χύνης φώς στή σκοτεινιά και λάμψεις νά σκορπίζης, με τήν άετησία σου ματιά τή νύχτα νά στολίζης, και

τής σελήνης τής γλωμής νά σής τ'ό φώς τ'ό κρύο.... Βλέπω νά στρέφης τή ματιά κάτου στ'όν Μαραθώνα, στ'ό Σούλι τ'ό περίφανο, στ'ό αίματωμένο Πέτα, στ'ό Ναυαρίνου τ'ά νερά, στή Μάνη και στήν Κιάρα, στ'ό Μεσολόγγι, στή Γραβιά, στή Ράχοβα, στή Χίο, και νά θυμάσαι τ'ά παλιρά και νά κρουδοακρύζης για τούς λεβέντες π'όθαψες μεσ' τ'ό βαθύ μνημείο.... Λεβέντισσα πατρίδα μου όπου φορείς με χάρι τ'ά άσημένια άρματα και τ' άγριο καρυφύλλι, όπου φορείς τήν καταχνιά για άσπρη φουστάνελλα, και για φλοκάτα κύματα άρροστεφανωμένα, πώχεις τ'ό ήλιου τές χρυσές άχτίδες για μαλλιά σου, και άηδονιών τραγούδισμα π' άκούω στή λαλιά σου.... Λεβέντισσα πατρίδα μου Έλλάδα δοξαμένη, πώχεις τή φλόγα για σπαθί στή μέση σου ζωμένη, πές' μου που στρέφεις τή ματιά σ'ά γλυκοσουρουπώνει, όταν ό ήλιος κρύβεται, όταν τ'ό φώς θαμπώνει;... Πές' μου γιατί τ'ά μάτια σου στ'ό πέλαγο τ'ά ρίχνεις, μακρυνά εκεί στ'ά βάθη του που κάτι τι μαυρίζει, τήν ώρα που χρυσάκτινες φωτισαίς γύρω σκορπίζει, ό ώμορφος Άπόλλωνας σ'ν πάει νά κοιμηθ'... Θωρώ κι' έγω μαζύ μ' έσε κάτου εκεί στ'ά βάθη, στ'ά άχνογάλανα νερά τ'ά κυματολουσμένα, εις τ'ό σημείο τ'ό μικρό που κάτου εκεί μαυρίζει, εκεί που τ' άγρια κύματα σκορπιώνται άγκαλισμένα, θωρώ μιά άχνοπρόσωπη γλυκειά όπου προβάλλει άπ' τ'ού γαλάζου κύματος τή δροσερή άγκάλη.... Ποιά ν'ανε ή παρθέν' αυτή ή άχτιδολουσμένη; ποιά ν'ανε ή πανέμορφη ή κυματολουσμένη, που κλειστά δυδ τ'ά μάτια της τής νύχτας τ'ό σκοτάδι, και στ'ά μαλλιά της τ'ά σγουρά που παίζουν ή με τ'ό κύμα, ήλιου άχτίδες φωτινές και νύχτα άπ' τόν Άδη; Ν'ανε νεοαίδα κι' έφυγε άπ' τήν ύγρη σηλιά της, κι' έφυγε άπ' τ'ά παλάτια της τ'ά μαργαρι-

ταρένια, κι' ανέθηκε στ'ά κύματα σε σένα για νά στείλη, άπό μακρυνά πατρίδα μου τ'ά δλόθερμα φιλιά της;... Ν'αν' όπτασία μαγική, και νύμφη μαγευμένη;... Ν'ανε θεά και πέταξε άπ' τ' ουρανού τ'ά πλάτεια και στ'ά γλαυκά τής θάλασσας επέταξε παλάτια, σ'ά μιά θεά παλιρών καιρών γλυκειά κι' όνειρεμένη;... Όχι! δεν είναι όνειρο!... Δεν είναι όπτασία!... Δεν είναι νύμφη και θεά — τ'ού νού μου φαντασία!... Φορεί κι' αυτή όπως κι' έσύ σπαθί και καρυφύλλι, και άσημένια άρματα, κι' όλόγρυστα τσαπράζια που λάμπουν και φεγγεβολούν σ'ν αν' άστροπελεκία... Θωρώ νά αγωνίζεται μεσ' τ' άφορισμένο κύμα, θωρώ νά αγωνίζεται για νάρθη αυτου σιμά σου, μα τότε τ' άγρια κύματα χτυπάνε μανιασμένα και τήν πετ'ν άπόνετα μακρυνά πολύ μακρυνά σου!!... — Πές' μου πατρίδα μου γλυκειά ποιά είναι αυτή που μοιάζει με σένα τήν πανέμορφη, τή χιλιοδοξαμένη;... Ποιά είναι ή άχνοπρόσωπη, ποιά είναι ή λυπημένη, που με παραπονο πικρό από μακρυνά σε κράζει;... Τότε ή πατρίδα έστρεψε τ'όλόξανθο κεφάλι, — και είδα τήν άγγελική τή ρόδινη μορφή της, είδα τ'ά ολογάλανα τ'ών δυδ ματιών της κάλλη, που μέσα έκαθρεπτιζετο ή πάναγνη ψυχή της, έστρεψε τ'ό κεφάλι της τ' άχτιδοφωτισμένο όπου με δάφνη και μυρτιαίς ήτανε στολισμένο και μούπε μ' άηδονόλαλη μ' όλόγλυκη λαλιά.... — Αυτή που βλέπεις τή γλυκειά τήν ώμορφη παρθένα, πώχει στ'ά μάτια τή νυχτιά, και τ'ά μακρυνά της τ'ά μαλλιά χρυσά και μαυρισμένα, αυτή τήν κυματολουστη που μοιάζει στή μορφή μου, που αγωνίζεται για νά ρθ'η, στήν άγκαλιά μου νά ριθ'η τήν έχω άδελφή μου... Σε άλλους χρόνους θλιβερούς που σλλάδα πληγωμένη με σπαρχαμμένα στήθια, έγύρευα βοήθεια, αυτή που βλέπεις, έστειλε σε μένα τ'ά παιδιά της, λιοντάρια και λεβεντονηοδ'ε από τήν άγκαλιά της για νά μου δώσουν φτερωτές, όλόγλυκες έλπίδες, και νά μου λύσουν τές σκληρές τές άγριες άλυσσιδες.... Και

με τ'ά άλλα μου παιδιά κι' αυτά άνταμωθήκαν, — για μένανε τή μάννα τους τ' άδέλφια τους αφήσαν, και χύσανε τ'ά αίμα τους φωνάζοντας μ' έλπίδα — «Θ' άναστηθ'η ή ένδοξη πατρίς του Λεωνίδα!... Θ'ε νά ξυπνήσ' ή δόξα σου και τ'ό παλιρό σου κλέος — δικά σου είμαστε παιδιά κι' άδέλφια τ' Άχιλλέως.»... Κι' όταν στ'ά τείχη τ'ά παλιρά στ'ά φημισμένα κάστρα, στηλώθηκε ή σημαία μας, κι' ή δόξα μας ως τ' άστρα ανέθηκε άτέλειωτη, ψηλά στ'όν Ψηλορίτη, είδα νά κλαίη από χαρά σκλάβια δεμέν' ή Κρήτη!... Σκλάβια δεμένη με βαρηνά και άγρια άλυσσιδα, τήν Κρήτη τήν πολύπαθη στ'όν Ψηλορίτη είδα!....

Χρόνια πολλά περάσανε σ'ν νάταν μιά ήμέρα, έφύγανε σ'ν άστραπή που σχίζει τόν αϊθέρα, έφύγανε σ'ν όνειρα, σ'ν μαγικές έλπίδες, και τής γλυκειάς τής Κρήτης μου σπάσαν τές άλυσσιδες!... Με βλέπει από μακρυνά θέλει νά ρθ'η σιμά μου για νά τήν σφιξω με καύμο μέσα στήν άγκαλιά μου, νά ρθ'η νά γύρη άπάνου μου τ'όλόχλωμο κεφάλι.... Άχ! δεν μπορεί τ'ά μακρυνά φτερά της έχουν κόψει, και με θλιμμένη όψι, παλεύει με τή θάλασσα και ξαναστρέφει πάλι!.... — Έδώ Έλληνοπούλα μου, εις τήν άρογογαλιά μου, τήν περιμένο με χαρά, σ'ν τής τρανέσουν τ'ά φτερά, νά ρθ'η μ' άγάπη και χαρά έδω στήν άγκαλιά μου!!....

ΑΡΤΑ, 1908

ΦΙΦΙΚΑ ΑΛΕΞ. ΜΥΛΩΝΑ

* ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Άνταλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια, μόνον με Κρήσας δεσποινίδας.

ΟΛΥΜΠΟΣ ΚΕΡΚΗΣ

ΕΠΟΡΑΕΤΗΣ ΓΕΡΜΟΝΙΑΣ

ΑΛΜΥΡΟΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Π

Άνταλλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν :

APTANIAN

POSTE-RESTANT CANDIE (CRÉTE)

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ ΦΙΛΗΜΑ

ΣΤΟ ΔΙΕΦΘΓΗΝΤΗ

Γονατιστός 'στὰ πόδια της, τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ πρῶτο τοῦ ἔρωτα γλυκὸ φίλημα καὶ τὸ γεμάτο πόνο, τοῦ χωρισμοῦ!

Ἐκείνη σὺν ἄλλῃ Γαλάτεια, ἔμειναν ἀπαθῆς 'στὰ παρακάλια του ἐνώ μ' ἕνα τόνο παράξενου φωνῆς τοῦ εἶπε—τὴν ὥρα ποῦ τὰ τρεμουλιασμένα χερίά των σφικταχ-καλιασθῆκαν.....

«Θὰ τὸ πάρῃς θὰ σ' ἐδώσω κακὲ ὅταν γυρίσῃς στὴν πατρίδα πίσω μὲ τὸ στεφάνι ποῦ θὰ σοῦ χάρισῃ στοὺς ἀγῶνας ἡ Νίκη, σ' αὐτὴν τὴν ἀγία καὶ εὐγενῆ Γιορτή!

Στὰ λόγια της, ὁ νεῖος ἔνοιωσε μέσα του τῆς ψυχῆς του τὸν ἀνασασμό. Ἐσμιξε σφικτὰ τὰ χερία του, σὺν νῆθελε κατὶ μέσα σ' αὐτὰ νὰ πνίξῃ, τὴν κύταξε μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ μὲ φωνὴ ποῦ πρόδιδε τὴν μεγάλῃ του συγκίνισι, καὶ τὸ μεγάλο του πόνο, τῆς εἶπε: «Τὸ στεφάνι ποῦ μοῦ ζήτησες θὰ σοῦ τὸ φέρω καὶ μ' αὐτὸ θὰ στεφανώσω τὰ σγουρὰ καστανὰ σου μαλλιά, τὴν ὥρα ποῦ καὶ Σὺ Ἐλένη μου θὰ μοῦ δίδῃς τὸ φίλημα ποῦ μ' ἀρνιέσαι τώρα μὲ τὸ γλυκὸ τοῦ γυρισμοῦ!...

Ἄν πικρὰ μοῖρα μοῦ γράφει νὰ γυρίσω σὲ Σένα κοντὰ μὲ τοῦ ἠττημένου τῆ ντροπῆ, πάρε ἀπὸ τοῦ κήπου σου τὰ λουλούδα, ποῦ μαζὺ σὲ χαρωπῆς στιγμῆς τοῦς ἐδίδαμεν ζωὴ καὶ δύναμι!...

Πᾶρε ἀπονή μου φίλη ἀπὸ τὰ λουλούδα αὐτὰ ποῦ τόσες φορὲς στόλισαν τὰ μυρωμένα σου στήθια, κάνε ἕνα νεκρικὸ στεφάνι καὶ μὲ τὰ ἴδια Σου Ἐλένη μου χερία, ὦ, ἔλα νὰ μοῦ στεφανώσῃς τότε τὸ μαῦρο τοῦ τάφου μου Σταυρό, κι ἂν ἡ καρδιά σου—στὴν ἀκουσμα τοῦ θανάτου μου μαλακώσῃ λιγάκι ἄρισε τὰ χεῖλιά σου νὰ φιλήσῃς τὸ χῶμα ποῦ μὲ σκεπάζει, καὶ ὡς πρῶτο καὶ παρθενικὸ φίλημα, πρὶν σδύσει θὰ ἔχῃ τὴ δύναμι νὰ διαπεράσῃ τὰ πυκνὰ τοῦ τάφου μου στρώματα καὶ νὰ φθάσῃ στὰ νεκρικὰ μου χεῖλιά....

Πῆγε στοὺς ἀγῶνας, ἔτρεξε, πῆδησε πάλαψε μὲ ἀγωνίαν, μὰ ἡ Νίκη δὲν τοῦ χάρισε τῆς δόξης τὸ στεφάνι ποῦ τῆς ζήτησε!....

Γύρισε πίσω 'στὴν Πατρίδα ἠττημένος καὶ τὴν ἴδια νύκτα πέθανε στὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ της!

Ὁ θάνατος δὲν πῆρε τὸ κόκκινο τῶν χειλέων του χρώμα. Καὶ τὰ πεθαμένα του χεῖλιά περήμεναν τὸ γλυκὸ ἐκείνο φίλημα!....

..... Στὸ κοιμητήρι μέσα, σὲ μιὰ γωνία εἶν' ἕνας τάφος στωχὸς χωρὶς μάρμαρο μὲ ξύλινο μαῦρο Σταυρό, καὶ μ' ἄσπρη μπογιὰ γραμμένες ἀνορθόγραφες λίγες λέξεις ποῦ προδίδουν τὴν περιρρόνησιν τῆς κοινωνίας 'στὸν αὐτόχειρα!

Ἐνα βαρὺ στεφάνι πεταμένο παράμερα λίγο μὲ δυὸ ὀλομέταξες πλατιῆς κορδέλες, εἶν' ὄλο τοῦ μνήματος στόλισμα....

Στὴν μιὰ κορδέλλα εἶναι χαραγμένες ἡ γραμμῆς: « Σὲ φίλησα νεκρὸν! ». Στὴν ἄλλῃ: « Συγχώραμε ἡ Ἐλ... σου! »

Καταβετέια Γεωργ. Σχολή 30-6. 8

"Ολ. — Κέρκης

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴ πίνετε νερὸ ἀπὸ ὑδαταποθήκας (νεπόζιτα) διότι ἀπὸ τοῦ κρουνοῦ των, ἐκρέει πάντοτε πρῶτον τὸ κατώτατον στρώμα τοῦ ὕδατος, ἔνθα εἶναι συσσωρευμένα αἱ ἀκαθαρσίαι μετὰ τῶν παθογόνων μικροβίων. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἀπὸ πῆθον ἢ λάγηνον, χρησιμοποιοῦτε πρὸς πόσιν μόνον τὸ ἄνω ἡμισυ τοῦ περιεχομένου ὕδατος.

Εἰς ποτήριον ὕδατος ὑπόπτου προσλεύσεως δύνασθε νὰ ἐνστάξετε 3—4 σταγόνας θάμματος ἰωδίου ἀναταράσσετε καλῶς καὶ τὸ ἀφήγετε ἐπὶ 10 λεπτὰ ἐν ἡραμίᾳ.—Κονίακ ριπτόμενον ἐντὸς τοῦ ὕδατος οὐδέμιαν ἀπολυμαντικὴν ἐνέργειαν ἔχει ἀπ' ἐναντίας ὁ γυμνὸς λεμονίου καθαρίζει τὸ ὕδωρ ἀσφαλῆστερον τοῦ γνησίου οἰνοπνεύματος.

"Ο' Ιατρὸς

* ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ *

ΑΙΝΙΓΜΑ 2^{ON}

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου 1908).

Εἰς τὸ ὄπλον εἶμαι πρῶτος,
εἰς τὴν πόλιν δευτεροῦ,
καὶ χωρὶς ἐμὲ ὁ κρότος
δὲν ἐγένετο πιστεῦω.
Στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχω
στὴν Γαλλία δὲν χωρῶ,
ἀλλ' ἐνῶ τοῦ ὄλου ἄρω
στὴν βελόνην εἰσχωρῶ.

3^{ON}

Εἶμαι νῆσοι
νῆσοι δούλη
καὶ ὠραιότατῃ ἴσως.
Ἐπάνω μου περιπατεῖς
ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς,
ἂν δὲ καὶ δίχως τράχηλον
συγγρόνος μὲ ἀφήσῃς,
μ' εὐρίσκεις τότε φίλε μου
στό τοῦ ἐπαίτου στόμα.
Σοὶ εἶπον ὅσα ἔπροεπε
δὲν μ' ἔλυσε ἀκόμα!

4^{ON}

Ἐπῆρξα μέγας ἐπὶ Γῆς,
ἐγγώρισα μητέρα
Ἄλλὰ τὸν σύζυγον αὐτῆς
δὲν εἶχον καὶ πατέρα.

Θὰ κερδίσωσι πέντε ἀριθμοὶ: Ὁ πρῶτος 5 φράγκα ὁ δεύτερος μίαν συνδρομὴν τοῦ περιοδικοῦ καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀνὰ ἓν λαχεῖον τοῦ ἐθνικοῦ Στόλου.

Εἶνε εὐνόητον ὅτι ὅταν πολλοὶ ἀποστέλλωσιν ὀρθὰς λύσεις, θὰ ἐνεργῆται κλήρωσις.

Μόνον οἱ καταβάλλοντες τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ε. ε. θὰ ἀποκτιῶσι ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, καὶ θὰ λαμβάνωσι καὶ μέρος εἰς τὰς λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων. (Ἴδε καὶ φυλλάδιον ἀριθ. 1).

Ὁ μὴ ὢν συνδρομητῆς καὶ ἀποστέλλων λύσεις, δὲν θὰ λαμβάνωνται αὐταῖ ἐπ' ὄψιν, ἂν δὲν συνοδεύωνται διὰ συστατικῆς ἐπιστολῆς ἐνὸς συνδρομητοῦ. Εἰς συνδρο-

μητῆς, μόνον ἕνα μὴ συνδρομητῆν, δύναται νὰ συστήσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐφ' ὅσον ὁ πρῶτος δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς.

ΞΕΝΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΟΥ EDELWEISS

** Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου σταματᾷ ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει ὁ πόνος, ἡ δυστυχία τοῦ ἄλλου.
Kistmackers

** Ὁ ἰσχυρότατος ἀνθρώπος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἔμπορεῖ νὰ σκέεταται κατὰμονος, μεταξὺ τῶν πολλῶν.
Ibsen

** Ἡ γυναῖκες μοιάζουν μὲ τὰ ἄγρια ζῶα τὰς δαμάζει κανεὶς ὅταν τὸς κάμει κακό.

** Οἱ ἄνδρες οἱ περὶ ἀγαπημένοι εἶναι κείνοι ποῦ ἀγαποῦν ὀλιγώτερον.

** Οὐδὲς δεσμὸς συνδέει ἀναγκαιῶς τὴν ζηλοτυπίαν μὲ τὸν ἔρωτα εἶναι αἰσθήματα ἀνεξάρτητα ἀλλήλων.

** Ἡ γυναῖκες ποῦ ἀγαποῦν οὐδέποτε ἀφιβάλλουν περὶ τῆς ἀληθείας—καταπίνου τὰ ψεῦδη τῶν ἀγαπημένων των, ὅπως τὸ ψάρι τὸ ἀγκίστρι.

** Ὅταν πρόκειται νὰ ζητήσῃς τὸν ἐραστὴν μιᾶς ἰδανικῆς γυναικὸς μιᾶς τελείας καὶ ἀψόγου κόρης, πρέπει νὰ τὸν ζητῆς εἰς τὸ περὶ γυδαῖο πρόσωπο τῆς κοινωνίας ποῦ τὴν περιβάλλει.
Paul Bourger

** Ἡ ζήλεια εἶναι ἕνας φόβος ποῦ σὲ πιάνει μήπως χάσῃς ἐκεῖνο ποῦ θαροεῖς πῶς εἶναι δικό σου, ἢ ποῦ ἀληθινὰ εἶνε δικό σου.

** Ἡ ἀγάπη ὅπου περᾶσει, ἢ σπέρνει ἢ παίρνει ζωὴ—τέτοιος νόμος τῆ κυβερνᾶ καὶ τρέφει πάντα συντροφικὰ πλάι της ὁ Χάρος.

** Ὅποιος ἀγάπησε μιά φορά μὲ τὰ σωστά του, τέλειωσε, πάει, δὲν θὰ ξαναγαπήσῃ.

Ρόδα καὶ μήλα

** Ἐξεθώρησασαν πλειὰ ὄλες ἢ θεωρίαι καὶ μένει πράσινο μόνο, τὸ χρυσοῦ δένδρον τῆς ζωῆς.
Goete-Faust

** Κατήγησα εἰς τὴ σκέψι ὅτι πρέπει νὰ κάνῃ κανένας ὅ,τι τοῦ ἀρέσει καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀλατίζῃ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ τρόπο, τὴν ἀηδία τῆς ζωῆς.

** Οἱ φίλοι μοιάζουν μὲ τοὺς σκύλους δηλαδὴ τελειώνουν κακὰ ὅπως ἐκεῖνοι καὶ εἶνε καλλίτερον νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς καθόλου.

Pierre Loti-Azizjadé

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθιστώμεν γνωστόν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6261 καὶ χρονολογίαν 5 Ἰουλίου 1908 ἐπισήμου συμβολαίου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἡρακλείου κ. Κωνστ. Ρασιδάκη συντεταγμένου, συνεβλήθημεν μετὰ τοῦ κ. Ἰω. Κατηγοριανῆ καὶ ἀνελλειπῆ ἐν τῷ τυπογραφείῳ του ἐκτύπωσιν 2,000 ἀντιτύπων τοῦ περιοδικοῦ καθ' ἕνασπον δεκαλενθήμερον.

Ἐπίσης γνωρίζομεν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τῆς «Γεωργικῆς Ἀνθοδέσμης» τοὺς ἔχοντες πληρώσει τὰς συνδρομὰς αὐτῶν διὰ συμφώνως πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀγγελίας ἡμῶν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, καὶ στοιχειώδη ὑποχρέωσιν ἡμῶν, ἀπεστείλαμεν εἰς αὐτοὺς φυλλάδια τοῦ νέου περιοδικοῦ, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένων. Παρατηρήσαμεν ὁμως ὅτι τινες τούτων ἐπέστρεψαν εἰς ἡμᾶς τὰ φυλλάδια, ἀποδεικνύοντες τοιοῦτοτρόπως ὅτι οὐδεμίαν παρ' ἡμῶν ἀπαιτήσιν ἔχουσιν, ἀφοῦ ἄλλως τε ἡμεῖς ἐξετελέσαμεν τὸ καθήκον ἡμῶν, κατὰ γράμμα.

Οἱ κύριοι ὁμως ἐκεῖνοι οὕτως ἐλάμβανον ἐπὶ 8 μῆνας τὴν Γεωργ. Ἀνθοδέσμην χωρὶς νὰ συναισθανθῶσιν ὅτι ἔχουν καθήκον νὰ καταβάλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ἔστω καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἔχοντες εἰς ἐπίμετρον τὴν τόλμην νὰ ἐπιστρέφωσι τὸ νέον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται συνέχεια τοῦ προηγουμένου, ὀφείλουσι νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον τῶν 8 τοῦλάχιστον φυλλαδίων τὰ ὁποῖα ἔλαβον ἤτοι δρ. 2,40 ἐὰν δὲν θέλωσι νὰ ἀναγνώσωσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὸ πινάκιον τῶν μικροδιαφορῶν, καὶ εἰς ἀρμόζουσιν στήλην τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Καρδιοκλέφτραν Ἐν τὰ ὕθ α. Ἡ ἐλπίς εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἡ καλλιτέρα τροφή.—**Ἐθνικὸν λάβαρον** Πάνορμον. Σὺς εὐχαριστῶ θερμῶς. Γεωργικὸν ἡμερολόγιον πρακτικώτατον. Θὰ ἀρχίσωμεν δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ προσεχούς Ἰανουαρίου, ὡς καὶ τιμολόγια γεωργικῶν ἐργαλείων, λιπασμάτων κ.λ.π.—**Ἐ. Π.** Ἐεράπετραν. Δί παρατηρήσεις σας φιλικαὶ μὲν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπολύτως δίκαιαι. Ἀγνοεῖτε λοιπόν, ὅτι τὸ περιοδικὸν δὲν ἐκδίδεται πλέον ἄπαξ, ἀλλὰ δις τοῦ μηνός;—**Ἀλ. Π.** Ρέθυμνον. Ἐπραξα ὅπως μοῦ ἐγράφετε εὐχαριστῶ.—**Δα Κ. Α.** Ἀθήνας. Δὲν ἐνεκρίθη. Μὴν εἰσθε παρακαλῶ τὸσον μαλλιάρη. Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη μάλιστα...—**Ν. Μ. Χ.** Ἀνίκα. Θὰ ἀναμῆνω ἀκόμη τὸ φάρμακον;—**Καρδίαν ὑπὸ πέτραν** Νεάπολιν. Δὲν εἰσθε λοιπὸν μόνον ἀπὸ πέτραν καὶ ὑπὸ πέτραν, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς πέτρας;!.. Ἰδόμεν

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

- Ἐν Ἀθήναις ὁ κ. Περ. Καλλέργης ἐπιμ. Γεωπον. Χημείου.
- Ἐν Καῖφῳ ὁ κ. Π. Στασινόπουλος ἰατρός.
- Ἐν Καβάλλα ὁ κ. Ἰ. Κωνσταντινίδης καπνέμπορος.
- Ἐν Μερδίνα ὁ κ. Στυλ. Κ. Γεωργιάδης ἰατρός.
- Ἐν Ἄρτη ἡ Δίς Φιφίκα Α. Μυλωνᾶ.
- Ἐν Ἀδάνοις ὁ κ. Θεολ. Κεσσίσσγγελος Γεωπόνος.
- Ἐν Ἡλείῳ ὁ κ. Θεμ. Γιανόπουλος Γεωπόνος.
- Ἐν Πλατάνῳ Ὁλυμπίας ὁ κ. Ἀνδρέας Παπαδημητρίου γεωπόνος.
- Ἐν Ἀλυρῷ Θεσσαλίας ὁ κ.κ. Ὁλυμ. Κέρκης, καὶ Ἀθ. Παπαδημητρίου.
- Ἐν Βαθῶ Σάμου ὁ κ. Γ. Μιχαηλινάκης.
- Ἐν Χίῳ ἡ Δίς Βιογινία Βορριᾶ.
- Ἐν Πάτραις ἡ Δίς Πώπη Καλλιβοῦξ.
- Ἐν Βαταμπανό Κούβας ὁ κ. Jean Esfakis.
- Ἐν Νέα Ἰόρκη ὁ κ. Εὐρυστ. Κουγιουμουνητζάκης.
- Ἐν Πόρτ Σαῖτ ὁ κ. Γ. Γιαννακάκης φαρμακοποιός.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Σ'ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙ...

ΣΤΗ ΠΑΛΗΑ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Μήτε μὲ παράπονα
μήτε μὲ τραγούδια
μήτε μὲ τὴ πέννα μου
μήτε μὲ τὰ λουλούδια.

Μήτε μὲ ροδοστέφανα
ὠμορφα πλεμένα
τὲς ἐλπίδες ἔπλασα
παρτοτεινὰ γὰρ σένα.

Μοναχὰ μὲ τῆς ψυχῆς
τὲς πέτρες ἔχω κίσει
ἕνα σπῆτι ἄλλο
καὶ κεῖ τὲς ἔχω ἀφίσει.

Νὰ φοροῦνε ἀγρυπνα
τ' ἀγαλμα π' ὦχω σήσει
νὰ προσμένουν τὴ στερογῆ
πνοὴ ὥστε νὰ σβύση.

Μὴ φοβᾶς ἀγάπη μου
ποτὲ δὲν θέλεις μάθη
τό τραγουδοπλέκτη σου
ἐκεῖνο ποῦ σοῦ γράφει.

Δὲν ἐβάλθηκε ποτὲ
νὰ σκιάση μὲ τὴ σκέψη
ἕνα μέτωπο ἄγνῳ
τὴ δρόσο του νὰ κλέψη.

Μὲ τὴ φαντασία σου
πλάσε μοναχὴ σου
μὰ ψυχὴ ποῦ ἀγαπᾶ
μονάχα τὴ ψυχὴ σου.

Castro Ἰούλιος 1908.

Μυροβόλος πνοή

Τώρα ποῦ νοιώθω ἔρημη τὴ ψυχὴ μου
τώρα ποῦ νοιώθω γύρω ἔρημὰ
γὰρ σένα κᾶτι λένε οἱ παλμοὶ μου
στὴ πονεμένη φίλη μου καρδιά.

Τώρα ποῦ κάθε ἀγάπη μου μ' ἀρνήθη
τώρα ποῦ ζῶ σὸν κόσμον μοναχὸς
ποῦ ἡ ψυχὴ μου ἀπ' τὰ ὄνειρα ξεττόθη
ποῦ ἤλπισα μὰ μέρα ὁ φτωχός...

Τώρα ποῦ φεύγουν ὅλοι ἀπὸ σιμά μου
τώρα, ὦ τώρα, πῶς νὰ στὸ εἰπῶ!
λυγίζω εἰς τὸν χρόνον τὴν καρδιά μου
ρωτῶντας τί μισῶ, τί ἀγαπῶ.

Μισῶ τὸν κόσμον ὅλο, καὶ μαζὺ μ' ἐσένα!..
θυμοῦμαι μόνο ἀγάπη μου παληὰ
θυμοῦμαι τόσα ὄνειρα θαμμένα
θυμοῦμαι καὶ τὰ ἔρμα σου φιλιὰ!

Ἡρακλείου Ἰούλιος 1908.

Ἄρταναν

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Οἱ σῆχοι ποῦ σοῦ στέλλει ἡ καρδιά μου
λουλούδια μενεξέ, θέλω νὰ γίνουν
κ' ὅταν ἐδῶ διαβάσεις τὸνομά μου
γλυκεῖα κ' ἀθῶα μυρωδιὰ νὰ χύνουν.

Μὰ τὰ λουλούδια κεῖνα γὰρ ν' ἀνθοῦνε
καὶ νὰ σκορπίζουν πάντα μυρωδιὰ
νὰ τὰ ποτίζης κᾶποτε ζητοῦνε
μ' ἕνα τῆς μνήμης δάκρυ ἀπ' τὴ καρδιά.

Δίς Κ. τῷ Γ.

ΔΙΓΑ ΔΙ' ΟΛΑ

- Έπειτα λέγουν ότι αι γυναίκες είναι τα μυροδόλα άνθη του Δημιουργού.
- Τα όποια ήδύνουν και άρωματίζουν τον... βίον!

- Άφου μάλιστα ήργισαν και να μονομαχοϋν!
- Προ ήμερων ειστ ο Παρίσι, η ώραία Κυρία δ' Αλατζά, εμονομάχησε με την επίσης ώραίαν Μασαλιώτιδα Δα δε Νταμιός.

- Έμονομάχησαν δε με ξίφη, μέγρις αποστάσεως 15 μέτρων τó άνωτατον όριον.

- Και με όλους τούς κανόνας τής μονομαχίας.
- Και έτραυματίσθη έλαφρώς εις την χειρα ή Madame.

- Είνε εν τούτοις αδιάλλακτοι, και θα αντιμετωπίσουν εντός όλίγου άλληλας μέγρι... θανάτου.

- Και ή αίτία, "Οχι πλέον τó αιώνιον «ζητήσατε την γυναίκα» αλλά τόν... «άνδρα».

- Λέγουν ότι εντός όλίγου φεύγουν αι Δυνάμεις από την Κρήτην.

- Έάν είναι αληθές τούτο, θα καταστραφή κυριολεκτικώς τó νησί.

- Τούτο έννοήσαντες μερικοί Όθωμανοί, προσεπάθον με κάθε τρόπον

- Νά ματαιώσουν την απόφασιν(;) αυτήν.

- Μα χωρίς δυνάμεις, είναι δυνατόν να υπάρξη ζωή;

- Απέθανεν ο ιδιοκτήτης τής συνταγής, των μέγρις αηθίας γνωστών μας καταποτίων Πίγγι, Γ. Ταίλλωρ.

- Και άφ'ηκε περιουσίαν 35 και πλέον εκατομμυρίων φράγκων!

- Χάρει εις την ρεκλάμαν και μόνον εις την ρεκλάμαν.

- Αί άριστοκράτιδες κυρίαί και δεσποινίδες του Λονδίνου, έφευρον νέαν μόδαν άμφιέσεως, προς επίδειξιν των πλαστικών σωματίων των

- Την όποιαν ονομάζουν «φαινομηρίδα». Μόνη της ή λέξις έξηγει.

- Τόν τρόπον τής κατασκευής, τής σκανδαλώδους αυτής άμφιέσεως.

- Άλλά και ή άμφιέσις τής άμερικανίδος Μίς Δούγκαν, την όποιαν φιλοξενεί τó Ηράκλειον, όσον άρχαία και έθνικη και άν είναι.

- Δεν είναι όμως και όλιγώτερον σκανδαλώδης τής φαινομηρίδος.

- Γέροι και νέοι, ένεοί πρό τιαυτής Γαλά-

τειας παρατηροϋν μετ έκπλήξεως τά έθνικά πέδιλα, και την έθνικην χιράμαν.

- Μή παραλείποντες να έκδηλώσωσι τās στενούσας συμπαθείας των, και εις τά ήλιοκαή... φαινόμενα!

- Ός κομητής προχθές ανεφάνη ο άμίμητος Νικολός. Άνέτειλε και έδυσε....

- Τό Βατικανόν, δηλ. τά εν Ρώμη ανάκτορα του Πάπα

- Έγουσι μήκος 380 μέτρων, και πλάτος 250, αυλάς 22, κήπους έκτεταμένους, και 11 χιλιάδας δωμάτια!

- Έπεράνω του βωμοϋ ένός παρεκκλησιϋ του Βατικανού.

- Υπάρχει μεγάλη και θαυμαστής τέχνης τοιχογραφία «ή τελευταία ήμέρα τής κρίσεως»

- Του άθανάτου ζωγράφου Μιχ. Άγγελου.

- Η τοιχογραφία αυτή τόν άπησχόλησεν επί έπτά βδομάηρα έτη!...

- Άνοιξε ή πόρτα του Κούμ-καπί χάριν των λουομένων

- Έπ' αυτήν όμως κατά σωρούς πτώματα ζώων εν αποσυνθέσει.

- Και πλείσται άλλαι αναθαρσίαι, με κίνδυνον έπιδημίας τής χολέρας!

- Η προέκτασις έντός τής θαλάσσης των όχθων τής πόλεως.

- Θεωρείται ζήτημα σπουδαιότατον, και μη ένδεγόμενον αναβολήν.

- Η έκ τούτων δυσωδία, ή καταπλημμυρούσα την πόλιν.

- Κατά τās ήσυχους μάλιστα νύκτας, είναι φρικώδης!

- Ός έκ τούτου καταντá να καταργηθῆ ο ώραιός περίπατος εις τó μπετενάκι.

- Άλλά και τó εκεί εύρισκόμενον βάρβαρον δεν θα φραγθῆ φαίνεται.

- Έάν δέν τειθῆ ο θεμέλιος λίθος έκ σώματος άνθρώπου!

Τό Ξόανον

Ύπο του Β' εξαμήνου αι ριζικαί Αμερικανικαί καινοτομιαί μας, θα γοητεύσωσι και θα συναρπάσωσι τούς αναγνώστας.